

Mindenszentekkor

„A reggel csendes volt, kicsit ködös, de a fák levelei között élesedő világosság ígérgette a későbbi fényességet. A laza felhőket még a hajnal hagyta a kertek felett, hogy foga ne legyen a hidegnek, mert még nem volt itt az ideje.

A kémények ímmel-ámmal füstölögni kezdenek s a füst úgy megy felfelé, mint Ábelé annakidején, jelezve a jó időt és a jó embereket. Nincs itt semmi baj, de nem is lehet, mert az égi naptárban erre a napra általában ragyogó szomorúság van előírva: közeli ragyogás és távoli szomorúság. Mindenszentek napja ez, amelynek ragyogása átvilágít a holnapba, a tenyerébe hajtott arcú, örök másnapba, a Halottak napjába.

De ez a nap még Mindenszentek napja, s az öregasszony körül néz az őszi rózsák között, amelyekből koszorú lesz. Szép, na! Fehérek, lilák, halványak és elmosódott színűek, mert az őszi nap bágyadt festékesládájában már csak ilyen színek vannak. [...]

Részlet Fekete István: Egy nap című elbeszéléséből. Nesztor Kiadó. Budapest, 1996. 303.